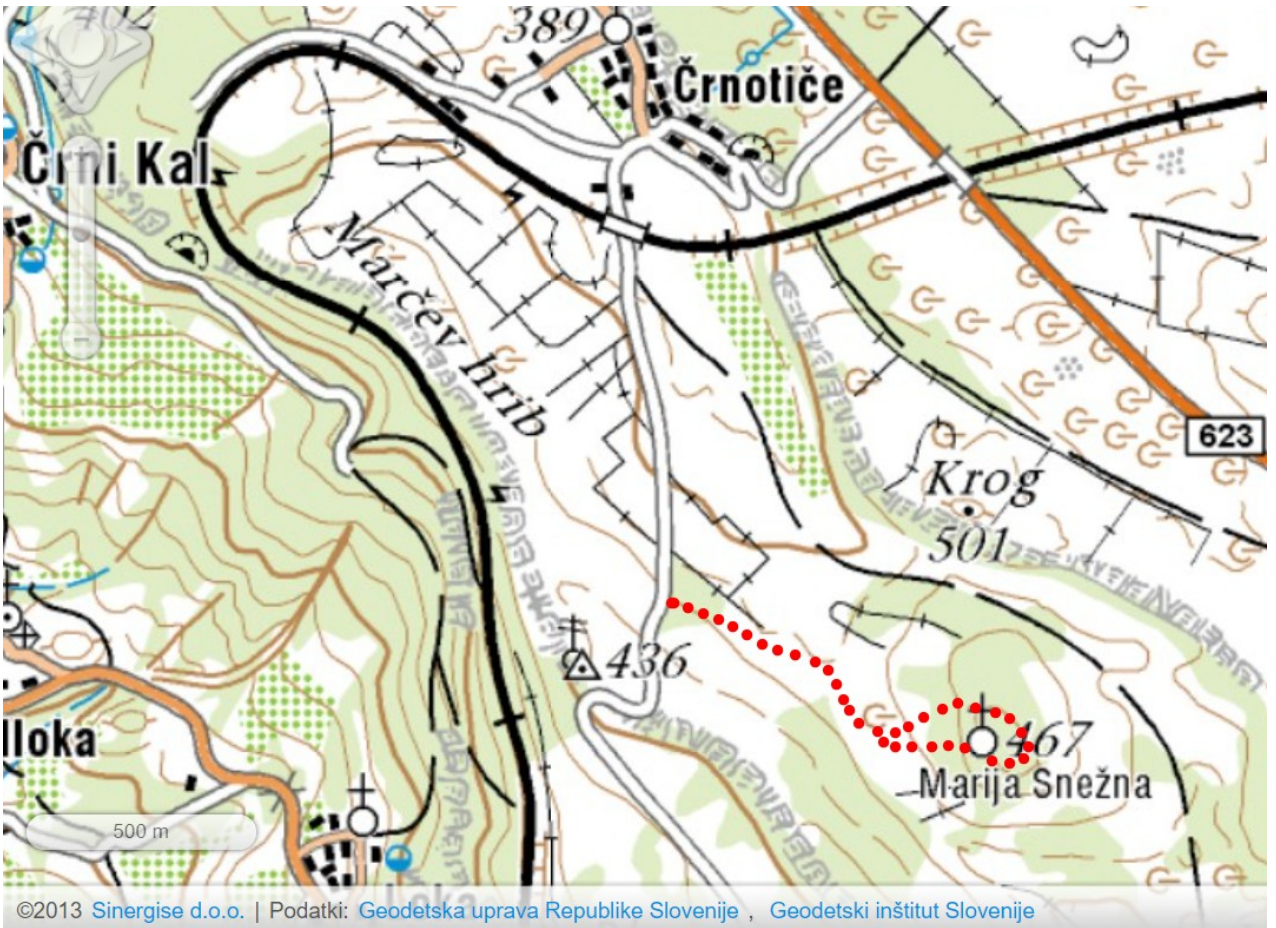
Kuščarju podoben megalit, vodna prasila

Obiskovalci naravovedskega ogleda v Rakovi kotlini so me 2019 opozorili na megalit v obliki velikega kuščarja v gmajni pod Gradišcami oziroma cerkvijo Marije Snežne pri Črnotičah. Gradišc ni težko najti, vendar zadevni megalit ni edina, pozornosti vredna lokacija. Seveda mednje spada tudi glavni oltar v cerkvi, a ni glavna točka Gradišc. Za podrobnejšo megalitsko raziskavo sem moral kraj obiskati večkrat.

Prvi dan v 2022 sva ga obiskala s sodelavko JR, ki zaznava nadpovprečno naravno sevanje in njegovo kakovost. Sam bi lahko dorekel le pomen megalitskega »kuščarja« na severni strani nekdanjega gradišča, medtem ko je za vse ostale ugotovitve zaslužna sodelavka JR.

Vhod v ograjo na severni strani Gradišc (v ozadju zasneženi vrh Slavnika); desno od vhodnega kolovoza se v pobočju nahajajo megalitska mesta, ki odločilno določajo kraj. (foto Mitja Fajdiga ©)

Severozahodno pobočje Gradišč s poudarjeno vodno močjo; na levi je skala na podstavku, megalitski »kuščar«, na desni pa pastirska hiška za vedritev v slabem vremenu. (foto MF)

Domnevni megalit v obliki kuščarjeve glave dopolnjuje v »kuščarjev trup« zloženo kamenje. Fotki mi je poslala domačinka Tjaša. Pod »kuščarjevo glavo« je dobro viden preduh; torej je bila skala namensko postavljena na ozek podstavek (glej fotko v nadaljevanju).

Potreboval sem le še potrditev, da skala označuje in jača naravno točko nadpovprečnega sevanja (s tujko *geomantična* točka). Domnevo je potrdila sodelavka JR, ki je pri megalitu zaznavala nadpovprečno vodno moč (nelagodje v telesu in zadrgnjenost v grlu). Ko je stopila

(Vse foto MF ©)

stran od skale, je telesno nelagodje minilo; Zemljino sevanje sicer dobro pozna iz zaznavnih izkušenj na podobih lokacijah drugje.

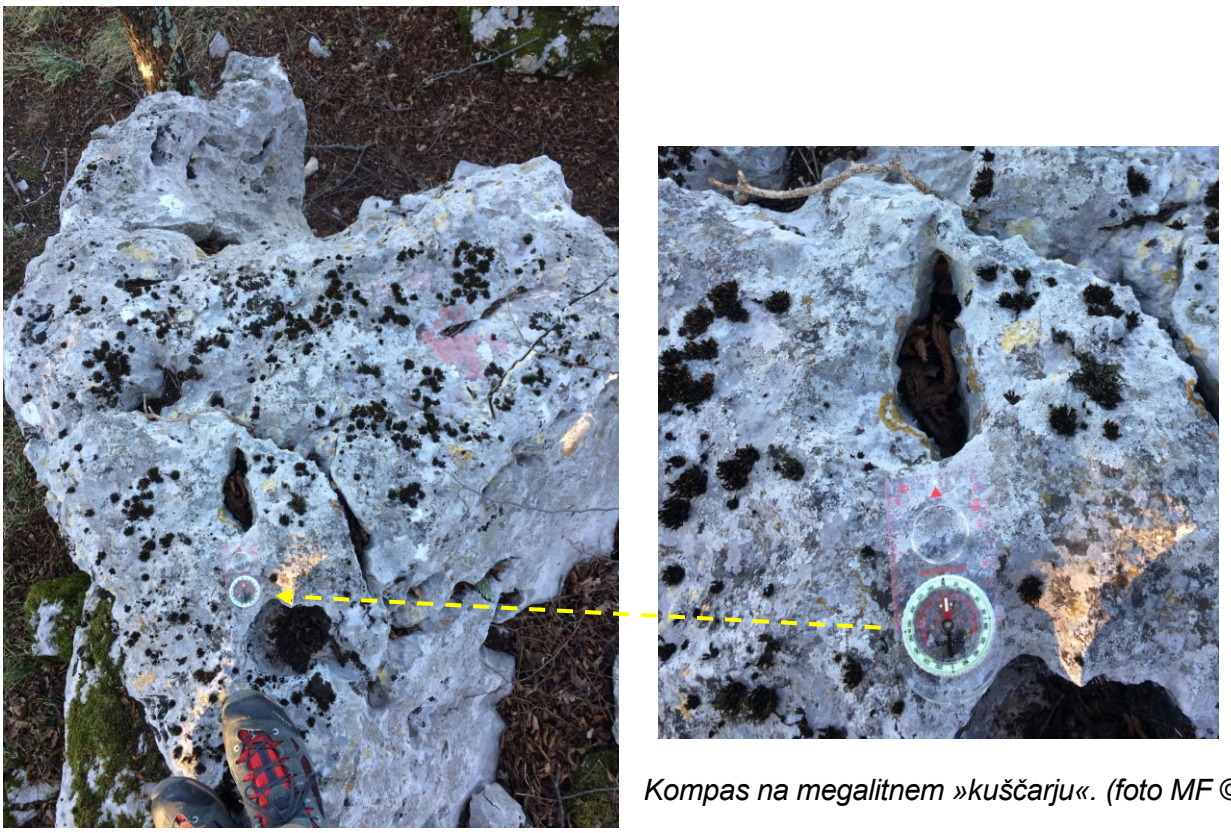
Zemljina (vodna) moč se širi vodoravno, zato je spodnja ploskev megalitov, ki jačajo in širijo vodno moč v krajini, vodoravna; glej tudi skalno »mizo« na Pasji ravni.

V zakraseli krajini je pri vodnih površinah pogost kuščar navadni zelenec (*lacerta viridis*). Vsem plazilcem je lastna vodna nrav. Kraševec Boris Čok pomni nauk svojih prednikov: »Gada ubij, zelenca pusti!« V kraški krajini primanjkuje vode, navadni zelenec pa nakazuje njeno prisotnost. Spoštovanje navadnega zelenca odraža zavest o pomenu vode kot življenjske tekočine.

(Foto Biotehna)

Megalitski »kuščar« z Gradišc z glavo kaže točno na sever, kardodatno nakazuje, da gre za točko z nadpovprečnim vodnim (hladnim) sevanjem. Enako sta usmerjena tudi megalit nad žirovskimi Ravnmi in v hotenjskem Novem svetu.

Kompas na megalitnem »kuščarju«. (foto MF ©)

(O cerkvi Marije Snežne le toliko, da njeno ime nedvomno priča o vodni moči območja. To se občasno potrjuje tudi s sneženjem v mesecu avgustu – glej legendo o nastanku cerkve. Enak primer je cerkev Marije Snežne s hribom Obeluncem nad Gočami v Vipavski dolini.)

Nato sva si ogledala še okolico pragradišča na južni strani.

Drugi megaliti na Gradiščah

Pragradiščarji niso le dobro zaznavali nevidnih moči narave, marveč so obvladali tudi megalitske postavitve. Sicer na Gradišcah niso tako velike, kakršne poznamo iz svetovno znanih megalitskih krajev, a so kraški pragradiščarji dobro poznali zakonitosti oblikovanja. Potemtakem so drugi megaliti lahko podobne starosti.

Sodelavka je s pomočjo zaznavne občutljivosti prepoznala še štiri megalite na jugovzhodni strani Gradišc (v ograjeni košenici, ki je prvotno verjetno bila obdelana njiva) – so označeni na zgornjem posnetku območja iz zraka.

Pred razkritjem megalitov v ograjeni senožeti sem se spraševal, zakaj se tam nahaja več skrbno zloženih grobelj, saj bi kamenje bolj spadalo na bližnji kamniti nasip. Upravičeno se namreč lahko sklepa, da je bila ograda zaradi prisojne lege in majhnega naklona verjetno namenjena obdelavi, torej bi tudi kamenje z grobelj bolj spadalo na bližnji kamniti nasip. Enako velja ob predpostavki, da so bila na tem delu Gradišc bivališča.

Vendar ugotovljeni megalitski namen grobelj upravičuje njihovo lego točno tam, kjer so. Pri označenih grobljah je namreč JR zaznavala močno naravno elektromagnetno sevanje, ki ga groblje, postavljene na izbranih točkah, jačajo s svojo maso in obliko. Njihovo nadpovprečno EM-sevanje med drugim veča rodovitnost območja in bivalno ugodnost območja.

(Na podoben način je s pomočjo matjarjev zvečana rodovitnost v Razbivnjaku pri Sežani; tamkajšnji klesani matjarski stebrički so v preseku kvadratni in okrogli; s svojo načrtno obliko nakazujejo, katero izmed dvojice nevidnih prasil jačajo, kar je zaznavno potrdila tudi JR.)

O četverici skrbno zloženih grobelj je na kratko možno reči sledeče:

- levi dve groblji (glej posnetek iz zraka) sta kvadra z vodoravno zgornjo ploskvijo, kar je značilno za ojačevalce Zemljinega (vodnega) sevanja; kot rečeno, se vodna moč v krajini širi vodoravno; kakor pri megalitnem »kuščarju« je JR pri obeh grobljah čutila telesno nelagodje in stiskanje v grlu; spodaj sta fotki grobelj od blizu s sodelavko, kar omogoča predstavo o njuni velikosti;

- precej drugačni sta desni groblji (glej fotko območja iz zraka); sta koničasta kupa, njune komaj vidne ravne stranice pa spominjajo na zasnovo, podobno piramidi; JR se je pri njiju počutila prijetno, rekoč, da bi se tam lahko zadrževala v nedogled; megalitski groblji (fotkani spodaj) namreč jačata moč neba (ognjeno EM-sevanje); sicer se Gradišce čez vse leto kopajo v soncu, vendar ojačana mesta ognjene moči pridejo prav v mrzlih vremenskih razmerah – mraz in pozeba sta milejša ter prej mineta; in seveda piramidni groblji uravnovešata prevladujočo vodno moč območja.

- vsled naravnih in človeških vplivov bi se groblje v tako dolgem časovnem razdobju (vsaj 5500 let) že razrušile, a očitno jih domačini ali lastnik senožeti ohranjajo v prvotnem stanju, kot da bi se zavedali njihovega pomena za širše območje.

Opisana megalitska odkritja so naju navdušila, saj sva nekaj starega védenja o Gradiščah iztrgala popolni pozabi. A ni še bilo konec odkritij.

Dodatna geomantična mesta na SZ strani Gradišč

Ob sestopu z grička po bližnjici, ki vodi od cerkve približno na zahod, sva ob potki ugledala nenavaden, nekaj metrov dolg zidec iz zloženega kamenja, ki se na obeh koncih končuje z veliko skalo. Navzven »zidec« ne služi ničemur (!), vendar je sodelavka tudi pri njem zaznala vodno moč. Ni tako izrazita kot pri megalitskem zelencu, vendar je nadpovprečna, ker je zaznavna. »Zidec« ni poravnan s severom. Ali morda jača elektromagnetno močan odsek kačje črte (meridijana Zemljinega EM-sevanja)?

Lokacija »zidca« ob potki je označena na zaključnem posnetku Gradišč iz zraka, kjer so vrisane vse prepoznane megalitske lokacije. (Gotovo je še kakšna neodkrita.)

Zidec stoji ob potki, ki poteka vzporedno z njim na njegovi sončni strani. (Foto MF ©)

Ob ponovnem ogledu SZ območja pod vrhom Gradišč mi je v oči padla izjemna mahovnatost skal. Prešinilo me je, da je povzroča tam poudarjena nevidna vodna prasila. Ali se nekje med skalami morda nahaja nevidni vrelec vodne pramoči?

JR stoji na mestu, kjer se zaznava izjemno močno Zemljino sevanje; tam je takoimenovani vrelec vodne moči; potrjuje ga tudi elektronski kompas, ki je kazal povsem napačne smeri neba. (foto MF ©)

Prav sem slutil. V nadaljevanju sva našla še dve mesti nadpovprečnega naravnega sevanja:

- zadevni vrelec nevidne vodne pramoči, glej zgornjo fotko; in
- nedaleč stran pa megalit, ki jača točko pramoči neba (ognja), glej spodnji fotki.

(Foto MF © in JR)

Sklepne ugotovitve

Megalitski ojačevalci prasil na obeh straneh gradišča večajo življenjski naboj na območju Gradišc. Pragradiščarji so z umetno postavljenimi megaliti (in še s kakšnim neodkritim) uravnovesili sevanje obeh prasil in tako ustvarili nadvse ugodno območje za življenje. Zato so Gradišce nekakšno krajinsko svetišče, ki je zelo ugodno za bivanje in pridelavo hrane.

To dokazuje tudi zajedavska RKC, ki je na vrhu nekdanjega gradišča postavila cerkev. Očitno so ljudje od blizu in daleč vedno radi zahajali na Gradišce. Sčasoma se je pozabilo, zakaj točno je obiskovanje območja Gradišc dobrodejno, a njegov sloves se je ohranil še globoko v krščanstvo, sicer se ne bi na tako odročnem kraju postavila cerkev. Njen naziv – Marija Snežna – dokazuje, da tam naravno prevladuje nevidna vodna prasila.

Od nekdaj se ceni nevidna dobrodejnost narave, zato ljudje tudi dandanes radi obiskujemo kraje, kot so Gradišce. Obisk kraja je nadpovprečno dobrodejen za vsakogar, ki se tam zadržuje dalj časa. Potrebni čas zadrževanja se skrajša, če se obiščejo mesta prasil (!).

Gradišce pri Črnotičah so nazoren primer, kako se s pomočjo védenja o nevidnih prasilah lahko uravnoveša njihovo delovanje v občo korist; tako se namreč trajno boljšajo naravni okoljski pogoji za življenje.

*

Rakek, 16. prosinca (januarja) 2022

Mitja Fajdiga in nenadomestljiva sodelavka *JR*

* * *